

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobkyně **společnosti K+K Ski School, s.r.o.**, se sídlem v Janských Lázních, Černohorská 323, zast. daňově poradenskou společností ARIADNA, s.r.o., se sídlem v Praze 3, Bořivojova 21, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství v Brně**, Masarykova 31, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. ledna 2014, čj. 30879/13/5000-14101-70716, t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou namítala žalobkyně nezákonnost shora identifikovaného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl její odvolání do platebního výměru na daň z příjmů fyzických osob vybíranou srážkou za leden roku 2009.

Žalobkyně měla za to, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy. Upozornila, že správce daně i žalovaný porušili své povinnosti při dokazování, a to zejména povinnost zjistit skutkový stav dostatečným způsobem, když dogmaticky trvali na tom, že jediným důkazním prostředkem k prokázání nároku na slevu na dani je nezbytnost podepsání prohlášení poplatníka ve stanoveném termínu s uvedením data. Splnění důkazního břemene jiným způsobem, například na základě svědecké výpovědi, nebo dodatečně předloženým čestným

prohlášením poplatníka zákon dle jejich názoru neumožňuje. S tímto názorem vyslovila žalobkyně nesouhlas. Odkázala na ust. § 38k zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů a (dále jen „zákon o daních z příjmu“) a uvedla, že žalovaný hodnotí administrativní pochybení ohledně uvedení data podpisu předmětného prohlášení účelově, neboť pokud by bylo rozhodující formální uvedení data na prohlášení, znamenalo by to, že správce daně by nemohl nárok na uplatnění slev a odčitatelných položek zpochybnit ani v případě, že by existovaly důkazní prostředky vyvracející toto formálně uvedené datum (například v podobě výpovědí zaměstnanců, že datum bylo uvedeno dodatečně později). Správce daně by v případě pochybností měl prověřovat, zda zákonné požadavky v podobě doložení a podpisu byly splněny, popř. kdy došlo k jejich splnění. Skutečnost, že datum není uvedeno v podobě a formátu správcem daně předpokládaném, neznámá, že zákonné podmínky nebyly ve stanoveném termínu splněny. Postup správce daně při posuzování jednotlivých dat u podpisu prohlášení je ukázkou formalistického přístupu, kdy zjištěná administrativní pochybení mohou vzbudit pochybnosti správce daně, ale rozhodně to neznámá, že dokazováním nelze pochybnosti vyvrátit. To platí i v případě, že by datum bylo uvedeno chybně, nebo nebylo uvedeno vůbec.

K otázce dalších důkazních prostředků odkázala žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu, čj. 6 Afs 26/2004-41, dle něhož lze prokázat nárok na uplatnění nezdanitelných částí daně z příjmů jinými důkazními prostředky i v případě, kdy předmětné prohlášení nemohl mít plátce daně v době, kdy zúčtoval mzdy za příslušné zdaňovací období, vůbec k dispozici, jelikož v té době použitý formulář ještě neexistoval. Není tedy dle žalobkyně pravdivé tvrzení žalovaného, že prokázání toho, že zaměstnanec pro dané období doložil existenci skutečností rozhodných pro uplatnění měsíční slevy na dani, je možné pouze na základě prohlášení poplatníka o skutečnostech uvedených v ust. § 38k odst. 4 zákona o daních z příjmů, podepsaného v zákonem stanovené lhůtě, tedy ve lhůtě určené v ust. § 38k odst. 1, 4 a 7 zákona o daních z příjmů. Žalovaný dle názoru žalobkyně totiž odhlédl od skutečnosti, že zákon o daních z příjmů jiné důkazní prostředky k prokázání nároku na slevu na dani výslovně nezakazuje, zatímco zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) jejich použití výslovně umožňuje.

Žalobkyně vyslovila přesvědčení, že navrhovaná výpověď svědka není jen dalším tvrzením, jak uvádí žalovaný, ale jde o důkazní prostředek, který běžně používají i správci daně na základě zásady oficiality. Bagatelizace výpovědi svědka na pouhé tvrzení by v řadě daňových řízení znamenala, že správce daně své závěry v neprospěch daňového subjektu postavil na pouhých tvrzeních třetích osob. Správce daně i žalovaný tedy postupovali zcela zjevně účelově, v rozporu s ust. § 92 odst. 2 a § 93 daňového řádu a v rozporu s postupem, který správci daně běžně používají v případech, kdy naopak vyvracejí důkazní prostředky a tvrzení daňových subjektů. Vzhledem ke skutečnosti, že správce daně i žalovaný nezjistili skutkový stav dostatečně, nenaplnili tak svoji povinnost postupovat tak, aby právní zjištění, která z takto zjištěného skutkového stavu správce daně dovodil, nebyla s tímto skutkovým stavem v rozporu.

Dále žalobkyně připomněla jednu ze základních zásad daňového řízení, dle níž hodnotí správce daně při rozhodování jednotlivé důkazy podle své úvahy, a to

každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti. Musí přitom přihlížet ke všemu, co v daňovém řízení vyšlo najevo. K tomu je třeba, jak žalobkyně uvedla, aby v rámci daňového řízení bylo provedeno řádné dokazování, což však v jejím případě nebylo naplněno. V průběhu daňové kontroly totiž správce daně neprovedl žalobkyní navrhované důkazní prostředky, čímž porušil ust. § 92 odst. 2 daňového řádu, ale i zásadu vzájemné spolupráce dle jeho ustanovení § 6 odst. 2, když v rozporu s ust. § 93 odst. 1 uvedené právní úpravy nepřipustil provedení důkazních prostředků, které žalobkyně ve smyslu ust. § 86 odst. 2 písm. c) vzpomínané právní úpravy v průběhu daňové kontroly navrhovala. Tímto postupem porušil i zásadu zákonnosti zakotvenou v ust. § 5 odst. 1 daňového řádu.

Správce daně i žalovaný, jak žalobkyně zdůraznila, aplikovali zásady správy daní v rozporu s jejich dikcí i duchem. Za překvapující označila především skutečnost, že žalovaný upřednostnil před zásadou materiální pravdy zásadu formální pravdy, kterou dovodil na základě svých nelogických závěrů o nemožnosti dokazovat jinak, než prohlášením poplatníků s uvedením data podpisu prohlášení. Odkázala přitom na judikaturu Nejvyššího správního soudu, čj. 5 Afs 65/2012-34, dle níž daňový řád upřednostňuje hledisko správnosti, nikoliv hledisko fiskální, takže „namísto dosud uplatňované zásady formální pravdy v daňovém řízení se prosazuje zásada materiální pravdy. Zatímco dříve správce daně dbal především na to, aby stát nebyl krácen na svých příjmech, nyní musí dbát především toho, aby daň byla stanovena po právu, tedy ve správné výši. Musí tak přihlížet ke všem skutečnostem, které jsou pro správné stanovení daně rozhodné, a to ať jsou ve prospěch, či v neprospěch daňového subjektu.“

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný odkázal na ust. § 35ba a ust. § 38k zákona o daních z příjmů. Dovodil z nich nezbytnost podepsání prohlášení poplatníka ve stanoveném termínu a prokázání skutečností rozhodných pro poskytnutí měsíční slevy na dani. Uplatnění jiným způsobem, například na základě svědecké výpovědi až v průběhu daňové kontroly či odvolacím řízení, daný zákon dle žalovaného neumožňuje. Podepsání prohlášení poplatníka, a tím prokázání uplatnění měsíční slevy na dani měsíčního daňového zvýhodnění není záležitostí formální, nýbrž jedinež na základě tohoto prohlášení poplatníka a prokázání skutečností rozhodných pro uplatnění měsíční slevy na dani může zaměstnanec (poplatník) měsíční slevu na dani uplatnit a daňový subjekt (plátce daně, v daném případě žalobkyně) je poskytnout. Zmiňovaný postup je potvrzením toho, že zaměstnanec žalobkyni prokázal v souladu s platnými právními předpisy oprávněnost nároku na měsíční slevu na dani v době, kdy mu byla poskytnuta. Tato skutečnost je rozhodná pro správné stanovení výše zálohy na daň, která má být z příjmu zaměstnance daňovým subjektem v příslušném měsíci zdaňovacího období sražena. Z uvedeného žalovaný dovodil, že pochybení zaměstnance spočívající v nesprávném uvedení data podpisu prohlášení poplatníka, či jeho neuvedení, nelze dodatečně zhojit svědeckými výpověďmi, jak navrhuje žalobkyně. Bylo totiž její povinností datum podpisu prohlášení poplatníka před poskytnutím slevy prověřit. Pokud nebyla prohlášení poplatníka prokazatelně podepsána s datem vztahujícím se k období, v němž žalobkyně jako plátce daně provedla srážku daně ve snížené výši, nebo nebyla podepsána vůbec, byla žalobkyně povinna provést srážku daně v příslušném období za své zaměstnance v plné výši. Podle ust. § 38k odst. 7 zákona o daních z příjmů mohla žalobkyně ke skutečnostem rozhodným pro uplatnění slevy na dani a daňového zvýhodnění přihlídnout až počínaje měsícem následujícím po měsíci,

v němž tyto rozhodné skutečnosti zaměstnanec prokázal a současně podepsal prohlášení podle ust. § 38k odst. 4 zákona o daních z příjmů. Žalovaný se tedy plně ztotožnil s právním názorem správce daně, který neprovedl svědecké výpovědi navržené žalobkyní, neboť zákonem o daních z příjmů jsou jednoznačně stanoveny podmínky pro uplatnění měsíční slevy na dani, způsob jejich uplatnění a prokázání, je stanoven i termín, ve kterém měl zaměstnanec prohlášení poplatníka u žalobkyně podepsat. Tento termín je určující pro poskytnutí měsíční slevy na dani v době, kdy byla poskytnuta. Zákon v tomto případě nepřipouští jiný důkaz ani jiný způsob prokázání nároku na měsíční slevu na dani. Žalovaný proto považoval provedení svědeckých výpovědí za nadbytečné.

Dále se žalovaný vyjádřil k hodnocení prohlášení poplatníka – zaměstnance žalobkyně, J. S. Uvedl, že z daného prohlášení poplatníka je jednoznačně zřejmé, že tento důkazní prostředek byl upravován a z toho důvodu nebude v daňovém řízení posuzován jako důkaz. Konstatoval, že žádný z důkazních prostředků předložených žalobkyní ani žádná z dalších informací neprokázaly oprávněnost uplatnění měsíční slevy na dani u tohoto zaměstnance. Uvedl, že datum podepsání prohlášení poplatníka je klíčovým údajem pro posouzení toho, zda pro daný kalendářní měsíc, tedy leden roku 2009, zaměstnanec včas doložil žalobkyni existenci skutečnosti, která odůvodňovala poskytnutí měsíční slevy na dani. Správce daně nesrazil zálohu na daň z příjmů ze závislé činnosti v plné výši, tím porušil ust. § 38h odst. 4 zákona o daních z příjmů. Žalobkyni byl tedy oprávněně v souladu s ust. § 69 zákona č. 337/19 92 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále je „zákon o správě daní“) a v souladu s ust. § 147 daňového řádu rozdílně daně z příjmu fyzických osob ze závislé činnosti a z funkčních požitků předepsán k přímému placení. Žalobkyni rovněž vznikla v souladu s ust. § 69 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků povinnost uhradit penále.

Dále žalovaný uvedl, že žalobkyně poskytla svému zaměstnanci – D. B. - měsíční slevu na dani v období leden 2009. V průběhu daňové kontroly nebyl předložen žádný důkazní prostředek prokazující tvrzení žalobkyně, že prohlášení poplatníka, D. B., bylo podepsáno v den nástupu do zaměstnání, tedy 20. 1. 2009 současně s pracovní smlouvou. Pokud žalobkyně na základě chybně vyplněného prohlášení poplatníka přesto zaměstnanci srazila daň z příjmu fyzických osob ze závislé činnosti s přihlédnutím k měsíční slevě na dani, dopustila se tak porušení ust. § 38h odst. 4 zákona o daních z příjmů.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný dále hodnotil další důkazní prostředek – prohlášení poplatníka – v němž byly vyplněny osobní údaje zaměstnance, T. I. Toto prohlášení nebylo v oddíle II. podepsáno. Žalovaný konstatoval, že v průběhu daňové kontroly nebyl žalobkyní předložen žádný důkaz, který by svědčil o tom, že uvedený zaměstnanec podepsal pro příslušný měsíc zdaňovacího období – leden 2009 - u žalobkyně prohlášení poplatníka a uplatnil nárok na měsíční slevu na dani. Pokud tedy žalobkyně na základě chybně vyplněného a zaměstnancem v zákonném termínu nepodepsaného prohlášení poplatníka přesto zaměstnanci srazila daň z příjmů fyzických osob s přihlédnutím k měsíční slevě na dani, dopustila se porušení ust. § 38h odst. 4 zákona o daních z příjmů. Žalobkyni tak byla oprávněně předepsána daň k přímému placení. Současně jí vznikla povinnost uhradit penále.

Žalovaný v závěru uvedl, že v průběhu daňové kontroly měla žalobkyně dostatečný prostor, v němž jí bylo umožněno, aby prokázala, že je schopna doložit svá tvrzení. Je totiž právem daňového subjektu předkládat důkazní prostředky, které má k dispozici a navrhopat provedení důkazních prostředků, které jsou podle jeho názoru způsobilé prokázat jeho tvrzení o splnění povinností. Žalobkyni bylo rovněž umožněno vyjádřit se k výsledku kontrolního zjištění. Žalovaný uzavřel, že správcem daně byla prokázána existence důvodných pochybností ve věci prohlášení poplatníků předložených žalobkyní, přičemž ta nepředložila žádný důkazní prostředek v rozsahu, který zákon o daních z příjmů připouští.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný plně odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Konstatoval, že příslušná ustanovení zákona o daních z příjmů, na něž je v odůvodnění napadeného rozhodnutí odkazováno, jsou natolik jednoznačná, že další polemiky na toto téma jsou zbytečné. Uvedl, že daňový řád se použije pouze případě, neupravuje-li jiný zákon správu daní jinak (ust. § 4 daňového řádu). V daném případě zákon o daních z příjmů důkazní prostředky a postup, včetně termínu k prokázání předmětných nároků, upravuje konkrétně a zároveň výlučně stanovuje. Uvedl, že z dikce tohoto zákona je zcela zřejmé, že dodatečné a zpětné prokázání nároku je vyloučeno. Nejsou tedy přípustné ani svědecké výpovědi ani čestná prohlášení poplatníků. K odkazu žalobkyně na judikaturu Nejvyššího správního soudu, rozsudek č. 6 Afs 26/2004-41, uvedl, že okolnosti věci projednávané v tomto případě byly jiné. Zdůraznil, že pokud nebyla prohlášení poplatníků podepsána s datem vztahujícím se v příslušném období nebo nebyla podepsána vůbec, byla žalobkyně povinna provést srážky daně v příslušném období za své zaměstnance v plné výši. Ze spisu je přitom zřejmé, že inkriminovaná prohlášení poplatníků prokazatelně nebyla podepsána v termínu vztahujícím se k období, v němž žalobkyně jako plátce daně poskytla poplatníkům slevy na dani. Povinností správce daně bylo zkoumat, zda byla žalobkyně oprávněna v souladu s platnými právními předpisy k nárokům na slevu u zaměstnanců přihlídnout, tedy zda měla v období, kdy měsíční slevu na dani zaměstnancům poskytla, k dispozici prohlášení poplatníka s datem podpisu odpovídajícím zákonnému termínu. Zásada materiální pravdy se v daňovém řízení neuplatňuje v jejím čistém pojetí, nýbrž s výraznými odchylkami, jež jsou dány specifiky daného řízení. Současně je korigována požadavkem na ekonomii daňového řízení.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) bez nařízení jednání, když žalobkyně i žalovaný vyslovili s tímto postupem souhlas. Po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak usoudil následovně.

Z průběhu daňové řízení zaznamenaného ve správním spise krajský soud zjistil, že dne 20. 3. 2012 byla u žalobkyně zahájena kontrola daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a z funkčních požitků. Následně dne 7. 11. 2001 správce daně žalobkyni seznámil s výsledkem kontrolního zjištění, včetně hodnocení zjištěných důkazů uvedených ve zprávě o daňové kontrole. Z nich vyplynulo, že žalobkyně v kontrolovaném období přihlíдела u svých zaměstnanců k měsíční slevě na dani podle ust. § 35ba zákona o daních z příjmů, ačkoliv prohlášení poplatníka nesplňovala podmínky dle ust. § 38 k odst. 1, 4 a 7 zákona o daních z příjmů. Správce daně proto žalobkyni vyčíslil daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti

a z funkčních požitků za uvedené zdaňovací období ve výši 2.466 Kč. Žalobkyně se proti vyměřené dani odvolala, žalovaný její odvolání zamítl a rozhodnutí Finančního úřadu pro Královéhradecký kraj potvrdil.

Dále krajský soud z obsahu správního spisu zjistil, že žalobkyně poskytla svému zaměstnanci, J. S., v období leden 2009, slevu na dani. Dále je ze spisu patrné, že v správce daně si u žalobkyně vyžádal prohlášení poplatníka, J. S., a to dne 20. 4. 2012, neboť daný doklad obsahuje razítko správce daně s uvedením data předložení dokladu. Z této kopie založené ve spise je přitom zřejmé, že obsahuje datum podpisu poplatníka, které má stvrzovat pravdivost a úplnost údajů uvedených v tomto prohlášení, a to datum 11. 11. 2009. Lze tedy přesvědčit názoru žalovaného, že daný důkaz neprokazuje oprávněnost uplatnění měsíční slevy na dani u zaměstnance, J. S., v období leden 2009 v souladu s ustanoveními zákona o daních z příjmů. Žalobkyně tak nebyla v daném období oprávněna poskytnout zaměstnanci měsíční slevu na dani a naopak tím, že zaměstnanci nesrazila z jeho příjmů daň vybíranou srážkou podle zvláštní sazby daně, porušila ust. § 38d odst. 1 zákona o daních z příjmů. Krajský soud totiž považuje za zřejmé, že pokud žalobkyně následně předložila originál prohlášení poplatníka daně z příjmů, na němž bylo datum 11. 11. 2009 upraveno tak, že jedna jednička byla škrtnuta, takže datem podpisu mělo být datum 11. 1. 2009, musela být tato úprava provedena až po 20. 4. 2012, neboť v tento den, kdy byla pořízena správcem daně kopie, bylo v daném prohlášení jednoznačně uvedeno datum bez úpravy, tedy datum 11. 11. 2009.

Dále krajský soud zjistil, že žalobkyně poskytla svému dalšímu zaměstnanci, D. B., v období leden 2009 měsíční slevu na dani. Jako důkaz předložila správci daně formulář prohlášení poplatníka, v němž bylo uvedeno jako datum podpisu stvrzujícího jeho pravdivost a úplnost údajů uvedených v tomto prohlášení datum 31. 3. 2009. Lze tedy přesvědčit názoru žalovaného, že žalobkyně nepředložila žádný důkaz, který by svědčil o tom, že prohlášení bylo podepsáno v den nástupu zaměstnance do zaměstnání, tedy k datu 20. 1. 2009. Je přitom nepochybné, že nezbytnost podepsat dané prohlášení a prokázat skutečnosti rozhodné pro poskytnutí slevy na dani v zákonem stanoveném termínu vyplývá z ust. § 38k odst. 1, 4 a 7 zákona o daních z příjmů. Žalobkyně v daném případě nebyla oprávněna poskytnout svému zaměstnanci měsíční slevu na dani a tím, že mu nesrazila z příjmů uvedených v ust. § 6 odst. 4 zákona o daních z příjmů daň vybíranou srážkou podle zvláštních sazby daně, porušila ust. § 38d odst. 1 zákona o daních z příjmů.

Z obsahu správního spisu dále krajský soud zjistil, že žalobkyně nebyla rovněž oprávněna poskytnout svému dalšímu zaměstnanci, T. I., měsíční slevu na dani, neboť uvedená zaměstnankyně prohlášení poplatníka předložené svému zaměstnavateli, tedy žalobkyni, vůbec nepodepsala. V daném formuláři byly vyplněny pouze osobní údaje tohoto zaměstnance a označení plátce, pro nějž poplatník prohlášení podepisuje. V průběhu daňového řízení přitom nebyl žalobkyni předložen žádný jiný důkaz, který by svědčil o tom, že daný zaměstnanec prohlášení pro příslušný měsíc zdaňovacího období podepsal. Na straně žalobkyně tak došlo k porušení ust. § 38d odst. 1 zákona o daních z příjmů.

K celé věci krajský soud dále uvádí, že obsah uvedených prohlášení hodnotil především z pohledu ust. § 38k zákona o daních z příjmů. Z jeho odst. 5 vyplývá, že

„plátce daně, u kterého poplatník podepsal prohlášení podle odst. 4, provede výpočet daně, roční zúčtování záloh a daňového zvýhodnění a současně přihlédne k nezdanitelným částkám ze základu daně dle ust. § 15 a ke slevě na dani podle ust. § 35ba odst. 1 písm. b) a g) za bezprostředně uplynulé zdaňovací období, podepíše-li poplatník do 15. února za toto období písemné prohlášení“. Dále předmětné ustanovení provádí taxativním výčet (pod písmeny a/ až j/), jednotlivých oblastí, kterých se prohlášení má týkat.

Z dané zákonné úpravy tedy jednoznačně vyplývá, že plátce daně postupuje dle podmínek nastavených daným ustanovením pouze za předpokladu, že poplatník podepsal dané prohlášení a to nejpozději k datu přesně v zákoně vymezenému, tedy nejpozději k datu 15. 2. daného roku. Prohlášení poplatníka se tedy týká uplatnění slevy na dani v konkrétním zdaňovacím období, tedy v kalendářním roce uvedeném v oddílu I. a II. prohlášení, přičemž zaměstnanec musí uvést při tomto úkonu datum, kdy v uvedeném zdaňovacím období o uplatnění měsíční slevy na dani požádal. Danou skutečnost pak stvrzuje zaměstnanec svým podpisem a to právě k datu konkrétně vymezenému dnem a měsícem kalendářního roku, v němž tato skutečnost nastala. Je přitom zřejmé, že dané požadavky specifikuje zákon o daních z příjmů naprosto přesně a jejich splnění musí být plátcem daně a potažmo i správcem daně bez jakýchkoliv výjimek striktně vyžadováno. Lze tedy přisvědčit názoru žalovaného, že uplatnění slevy na dani na základě jiného důkazu, např. svědecké výpovědi, zákon nepřipouští. Pokud tedy nebyla prohlášení poplatníků podepsána s datem vztahujícím se k příslušnému období nebo nebyla podepsána vůbec, byla žalobkyně povinna provést srážky daně v příslušném období za své zaměstnance v plné výši, tedy bez přihlídnutí k měsíční slevě na dani a měsíčnímu daňovému zvýhodnění. Z předložených důkazních prostředků, které jsou pro posouzení dané věci rozhodující, totiž nepochybně vyplývá, že předmětná prohlášení zaměstnanci nepodepsali v termínu vztahujícímu se k období, v němž žalobkyně jako plátce daně poskytla poplatníkům slevy na dani. Lze přitom konstatovat, že k vyslovení tohoto závěru dospěl správce daně i žalovaný v souladu s požadavky ust. § 92 daňového řádu, neboť je patrné, že skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti byly zjištěny co nejúplněji, přičemž správce daně žalobce vyrozuměl, proč další navrhované důkazní prostředky neprovedl.

Výklad jednotlivých ustanovení zákona o daních z příjmů neodporuje ani ustálené judikatuře Nejvyššího správního soudu obsažené v jeho rozsudku ze dne 21. 12. 2006, sp. zn. 6 Afs 26/2004, na níž žalobkyně upozorňuje. V daném rozsudku zaujímá tento soud stanovisko k situaci, kdy plátce daně nemohl mít v době, kdy zúčtoval mzdy za příslušné zdaňovací období, prohlášení k dani k dispozici, jelikož v té době použitý formulář neexistoval. Důkazní řízení, k němuž se Nejvyšší správní soud přikláněl, mělo tedy prokázat, že bylo ze strany zaměstnance plněno na jiném formuláři. Je tedy zřejmé, že se jednalo o skutkově odlišnou situaci od projednávané věci a vyslovené závěry tak není možno v daném případě použít. Nelze tedy souhlasit s žalobní námitkou, že správce daně postupoval v rozporu se závaznou judikaturou Nejvyššího správního soudu.

Z daňového řízení rovněž nepochybně vyplynulo, že v souvislosti s ukončením daňové kontroly bylo žalobkyni umožněno vyjádřit se k výsledkům kontrolních zjištění, přičemž žalobkyni byly sděleny důvodné pochybnosti o obsahu prohlášení poplatníka u jejich zaměstnanců. Žalobkyně sice v průběhu daňového řízení

navrhovala provedení důkazů, které by mohly dle jejího názoru pochybnosti správce daně rozptýlit, krajský soud však přisvědčil názoru žalovaného, že požadavky ust. § 38k zákona o daních z příjmů nepřipouštějí, aby absence data, popř. uvedení data vybočujícího z intervalu „1.1. -15.2“, byly nahrazeny jinými důkazními prostředky, tedy i navrhovanými výsledky svědků.

Na základě těchto skutečností dospěl krajský soud k závěru, že žaloba je nedůvodná, a proto ji ve smyslu ust. § 78 odst. 7 daňového řádu zamítl.

Dalšími žalobními námitkami se krajský soud nezabýval, neboť rozhodnutí o nich by nebylo způsobilé výrok tohoto rozsudku změnit.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, právo na náhradu nákladů řízení jí proto nevzniklo. Ze spisu nevyplývá, že by žalovanému náklady v souvislosti s tímto řízením vznikly. Proto soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 27. března 2015

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu